

Dag = Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

Andra Skäcken,

N:o 38, 39 och 40.

Stockholm, den 29 Maji 1782.

LYCKAN *).

Chrysis och Stenor woro wänner, åtminstone kunde ingen tro ån-
norlunda. De förtrodde hwarandra så lycka som olycka, och den
enas nöje eller hopp om ljuswäre utsigt för framtiden war aldrig
någon hemlighet för den andra. De förtalte ej hwarandra offentli-
gen och således behöfde de ej smickra sig inbördes. Utom denna sinne-
nas likhet kommo de nästan icke öfwerens uti något; emedan deras
tänkesätt woro helt olika. Chrysis war Philosoph. Med detta nam-
net hedrades en människa, som inweklade de måst enfaldiga begrep u-
ti mörker, medelst förråd af toma ord, och genom omswep gjorde de
tydeligaste sanningar obegripliga. Des lärå nekade någon verklig lycka
wara til; men tillågnade inbillningen des waresse. Allt är en synwil-
la, sade han, ingen lycksalighet gifwes utan den inbillningen skapar.
Hon är själen som äger allt och gagnar af ägandet; och den männi-
ska är således lyckeligast som förmår föra sig aldralångst från den rät-
ta synpunkten. Stenor tänkte helt annorlunda om den lycksalighet,
som är de dödeligas. Han trodde ingen människa wara lycksalig utom
ägandet af det synbara och naturliga goda, och at ingen ting kunde
behaga henne utom det som föll i ögonen. En dag ordwärlade de
med iswer i en aflågsen gång öfwer detta ämne. En älderstegen man,
hvars åsyn befalte wördnad, gick nära wid dem. Hans ökonstlade
wäsen

*) Insändt.

wäsende och den ärfarenhet äldren gifwit honom, gjorde honom wärdig at blifwa rådfrågad. „Gör Er den mödan förena våra stridiga tankar, sade de til honom, och utan at affbida des swar, underrättade de honom om deras twist och deras olika tankar i ämnet. „J kunnen låteligen sela båda twå, sade Guben, lyckans natur är, at med sinnenas tilhjelp kännas, men utredes förgåfwes med fina härklyfsningar och torra förnufts-slut. Det war min tanka, inföll Stenor, ingen ting är wärkeligt utom det som är för ögonen. Måna sinnen äro de enda jag har af nöden för at känna min lycksalighet. Afwen en willfarelse, fortfar den Gamle, som tillade ännu nya skäl, ehuru otillräckeliga til deras öfvertygelse. Jag har långt för detta blifwit öfvertygad at ordwårplingar ingen ting utreda. Tiden lärer mera än alla Sedo- Lärare. Han södt sit tal i det han bad dem insinna sig på samma ställe efter en 3 dagar och det på samma tima; torde hända, sade han, at wi då skola komma bättre öfwerens. Han skildes wid dem, och det drögde ej länge förän de togo affsed från hwarandra. Chrysis wände tillbaka hem för at utarbete et Werk i Wittenstapen, som handlar om de allmännaste sanningar, och Stenor, följande sin smak, skyddade sig til et mötesställe, der den wackra och ömna Zeide lofwat insinna sig. Zeide gaf honom så många ömhets-prof, som man ömsiligen kan fordra af et Fruntimmer man älskar. Han smakade lycksaligheten med henne twänne timar; ty så länge war han ensam med henne. Sannerligen, sade han, under det han begaf sig hem, påsar det wäl för en utgammal Gubbe eller en gräl som kallar sig wis at fälla omdömen öfwer lyckan! äldren förbjuder den ena at smaka henne, och den andra är för klok at nänsin blifwa lycksalig. Zeide öfvertygar mig långt mera om lycksaligheten med et enda ja, et småleende, än desä med alla deras skäl. Aldrig har jag twistat om lycksaligheten i hennes sällskap. Han insomnade altid med åronkan af Zeide. Uti en dröm ser han henne med alla sina behogligheter, hon hade allenast förlorat litet utaf sin foglighet. Förgåfwes fordrade Stenor det, som man sällan gifwit honom tid at åstunda. Man afflog honom det, och förenade med detta afflaget en bekännelse, hwars innehåll war oändeligt mera smärtande. „Jag är tröstlös, sade Zeide til honom gråtandes; men jag älskar Er ej mera — Hwad grymma!
wä

wågen I säga mig, sade Stenor, I älsken mig ej? I älsken då en annan? — och ja. — och Ni har nog mod för at bära mig en så sáfelig tidning — Hwarföre skulle jag förtiga det? det wore ju at på två sätt bedraga Er — Hwad? Zeide glömmet bort så många löften på sin sida? så många kärleksprof på min — Jag ärindrar mig allt; men jag är ur stånd at annorlunda uppföra mig. Råda wi wål öfwer våra hjertan? — så talar och ursäktar alltid ostadiga sinnelag sina ombyten. — Nej, upriktigheten är på min tunga. Wånne hjertat wål tager lag af förnuftet. Här gifwes wål millioner Gruntimmer, som äro mera lätt sinniga och ombytliga, utan at förmildra dessa fel med upriktighet. — Men, hwem är wål den lyckliga medråstaren som segrat öfwer mig och hvars offer jag är? utroppte Stenor med en häftighet, som utmärkte dess oro — Det är Chrysis — Hwad för et namn! hör jag rätt? han! hvars hjerta aldrig älskade något? kanske häruti ligger ordfaren til min kärlek, swarade hon.

Den häftiga rörelse Stenor förmärkte kom honom ntur sin dwala. Han waktade och den matthet han besant sig uti war aldeles främmande för honom. Kärleken ware lof, sade han, det som jag tyckte mig se och höra war endast en dröm. Zeide wara mig otrogen! Nej, werkeliga njutandet af dess trohet skal komma mig at förblömma en ledsam inbillning. Det återstod likwål ännu at genom Zeides upförande besanna det, och at dess dröm war en dröm. Chrysis hade äfwen drömt. Han hade sedt Zeide just bemöda sig at behaga honom, och aldeles intet gjöra en hemlighet af denna sin böjelse. Gifwes wål någon Philosophis nog måktig at segra öfwer egenkärleken, ännu mindre motstår hon kärlekens wälde, när et wackert Gruntimmer wisar sig. För första gången sör Chrysis öfwer at en dröm war en förblindelse utan werkställighet och fick således et bewis som wederslade hela dess läro-system om lyckaligheten; ty han fant henne icke genom inbildningens åtgärd. Lika mycket, tillade wår så kallade Philosoph, denna wilfarelsen är ej utom sit wärde. Hon har smickrat minna begär; jag har ock wetat betjena mig däraf. Fattas wål något, som et werkligt åtnjutande kunde tillägga?

Han

Hon besökte Stenor, som förvirrades wid dess åsyn. Hvad ses
 tas dig? war Chrysis fråga, hvad wil denna bedröfweliga och oroli-
 ga mine säga? Kanste Zeide warit twärt emot hvad hon plågar wa-
 ra, jag menar mindre öm? Zeide. swarade Stenor, är sig alltid lik —
 Och du är ändå icke nöjd — Jag har alla skäl til at wara det; Men
 om jag skal döma efter utseendet, så tyckes Ni wara fullkomligen nöjd
 — Jag kan ej neka det och en linslig dröm har gjort mig munter —
 Hvad en dröm? — Ja, just en dröm. Du lærer säga, at det är et
 inbildningens foster; men du bör weta, alt är ej inbildning, och den
 jag omtalar öfwerträffar wida wagnar många andra. Är drömmens
 innehåll en hemlighet? — Utdeles intet: Kan man wäl i dyligt fall wa-
 ra oförsigtig? Et ungt, et intagande Fruntimmer har uti en dröm gif-
 wit mig det önskeligaste förtroende — Et ungt och älskanswärdt Frun-
 timmer. — A! det är Zeide. — Vät wara! hvad rör det dig? —
 Den trolösa hon har upriktigt för mig tillstådt sin otro — Säkert af-
 wen uti en dröm? och du lär sätta söga tro. . . — Denna dröm gör
 min oro. — Det strider ju med dit tankesätt som antager ingen ting
 för godt eller ondt utom det werkelige naturliga. Zeids kärlek är ju
 wärklig. Hon gifwer dig ju kånbara prof som böra ställa dig tilfreds
 och förskingra en dröm. Behåll din lott, och lämna mig min inbillade
 lycksalighet oförbr. Garwål, war Stenors swar: min närwaro hos Zei-
 de skulle förskingra den oro, som dessa bågge drömar emot min wilja
 hafwa werkat. Zeide war tillfå lämpelig, öm och kär som hon plå-
 gade wara. Det oaktadt war Stenor tankfull. Hon begärte få weta
 orsaken och han upäckte henne den. Hvad hör jag! war Zeides ut-
 rop: skal wäl et dyligt blindwark, et intet, kunna göra de minst twe-
 tydiga bewisen på min kärlek twetydiga i edert hjerta? Nej, swarade
 han: jag känner den upriktighet som är eder själ så egen, jag känner
 huru jag är lycksalig — Men säg mig ändå ordsaken huru en led-
 dröm kan oroa mit hjerta? Nog inser jag löjeligheten af den upmär-
 samhet man lämnar åt dyliska griller; men jag tillskrifwer detta min
 öfwerdrifna granlagenhet; själwa kärleken är så nogräknad, så färdig
 at . . . Nå wäl, inföll Zeide, jag skal ställa min älskare tilfreds. Det
 är ju Chrysis som är föremålet för eder oro? wi wilja fly dess åsyn.
 Wi kunna ju wara på annan ort. I ären ju i nåd wid Hofwet. Et

Landshöfdingedöme på en aflägsen Ö är ledigt. Vät all möda vara ospard til at få fullmagt härpå. och jag dömer mig gärna til landsflygtig, endast jag får följa Eder.

Detta tilbudet war tillräckeligt at tilfredsställa Stenors uprörda sinne, och han trodde ej behöfwa gjöra sig den minsta möda för at erhålla det lediga Vänet. Det är ju onödigt, sade han, at på så aflägsen ort söka en lycka som jag har här. Intet ställe kan befria mig från ångsliga drömmar. Många årdringar hafwa drömmar gjordt til intet afstonen för segren. Flera Fältherrar hafwa sedt sina segerintog natten för deras nederlag. Morphæi nycker inslyta ej på mig, då Zeide och kärleken äro för mig. Följande natten, åter en dröm. Stenor ser Chrysis färdig gå om bord med Zeide. Håll, trolösa wän! stadna falska, menediga älskarinna, roppte Stenor til dem. Hwärt tänken i båda sty. — Til det ställe hwarest jag föreslog wilja följa Eder. Men nog wiste jag det Chrysis redan förekommit Eder — War detta då orsaken til edert förslag? — Det finner I wäl. Hwad! Zeide ej nöjd med at bedraga mig, trotsar mig och fördubblar sitt brott! och du falska wän! du tager min skatt, du bortför den som gjorde mina dagar så sälla? Jag bemödar mig gjöra mina lyckliga, swarade Chrysis. Är det du allena som äger rättighet at älska Zeide? Jag rycker ej en älskarinna från dit bröst; det är hennes ödjelse som gör at hon öfwerger dig, för at följa mig. Detta skal jag wäl mota, roppte Stenor, aldeles utom sig. Din död skal sätta en bom för din resa. Wid detta tal wil han rusa på Chrysis med wärjan i handen. Hur blef han icke bestört! wärjan förwandlades i hans hand til en Galere-åra och han fant sig sjelf wara i de slafwars antal hwars öde war at ro det fartyg, som skulle öfwerföra Zeide och Chrysis til ön, den de utwält til hemwist. Båda två sågo på Stenor med ögon som gäfwos tillkännan deras åtlöje och föragt öfwer des öde. Store Gudar! utbrast Stenor, skulle någon dödelig föreställa sig detta wara möjligt? ser jag rätt? eller är det en dröm? Nej, ty wärr, alt hwad jag ser förkunnar wissheten af min olycka och min wanheder. Min själ nedsjunker under bördan, och kan ej öfwerlefwa et så fäseligt öde. I hwets grundlösa källor! Ni swällande wägor upsluken mig och befrien mig i från

från den fasan, den skymfen, som öfvergår mig. Härpå kastar han sig ut i hafwet, och samma ögnablick wätnar han i sin sång.

Tillståndet, hwari han fant sig, gjorde at han ej straxt kom sig före, och liksom war twehogse om han ej werkeligen war uptagen ur hafwet. Himmeln ware tack! sade han, efter några ögnablicks förlopp, detta är ännu en dröm allena, en synwilla utan påföljd. Men hwad mattar hon mig icke in i själen! en sansfärdig händelse skulle ej kunna wärka mera. Jag kan ej neka, at detta gör någon ändring i mit tänkesätt.

Chrysis instälte sig. Gud ske lof! sade han til Stenor, min dröm har bedragit mig, du är ej dränkt i hafsbotten. Jag bekänner at jag fruktat för dit lif. Med hwad för et oförsagt mod kastade du dig uti hafwet? Sjelfwa Zeide skulle förundrat sig öfwer et så modigt beslut och des werkställande, om ej et så faseligt upsat hade kommit henne at båswa och förwåstt alla andra känslor. Utred detta för mig, sade Stenor, bestört. Chrysis lät honom straxt weta sin dröms innehåll, som aldeles stämde öfwerens med Stenors. Ack! hwad det är grymt, sade Stenor, hwarje natt bebädar mig et nytt straff. — Kan wäl en inbildning få namn af straff — Denna willfarelsen är jag ej nog stark at tåla. Man tycker ej om, til och med i en dröm, at spela en dåres perloannage och dela des öden. Men, tillade Philologen, med en slags ängslan, dagens öden årsätta tilfyllest den lilla oro som nattens skuggwärt kunna förorsaka. Det medgifwer jag, swarade Stenor; jag har all anledning hoppas, det Zeides ömma kärlek är mig en himmel, som skal förskingra nattens moln, jag skyndar mig derföre til henne: måtte min önskan gå i fullbordan!

Denna ensaldiga förtröstan gjorde Philologen försagd. Han tillräknade Stenor såsom brott, at han wägade beklaga sig; han fann des klagan obillig. Är det wäl han, säger Chrysis, som harj orsak wara misnöjd öfwer sin lott? Jag må anse den huru jag wil, tror jag des öde wara wida bättre än mit. Likwäl kan det falla honom in at miswäna mig til och med mina drömmar.

Men

Men, frågar min läsare, hwad war Stenors wärf hos sin Zeide? So, han smakade allenast til hälften den wällust han sörut i des hela widd hade kânt i Zeides sällskap. Han war ängslig, oredig och fördjurad i tankar. Långt ifrån at wedergålla Zeide sine ömma kärleks-berygelser, talte han för henne om sin dröm som förleden natt plågat honom; ja; söga feltes at han gifwit heune därfdöre förebräelse. Hwad rår jag för era drömmar, swarade hon: de äro följer af er inbillning; mit upförande bewisar deras ringa wärde, då det wisar wederspelet af er dröm? männe ej min böjelse är för Er så smickrande som era drömmar äro mig wanhedrande? Chrysis säger oss ju alltid, at drömmar ej äro annat än fortsättning af de tankar som hafwa måst syflosart oss om dagen. Om detta är en sanning, hwad för begrep skal jag wäl då gjöra mig om de tankar hwarmed I om dagen omgås? twifwelsutan är Chrysis mer efter er önskan; insöll Stenor; des drömmar slå alltid ut til hans fördel: hwarje natt är en segerdag för honom. Jag befarar, söde Zeide, det des nätter öfwergå edra dagar uti lyckalighet. Jag twiflar han håller så stånd i sin Philosophie som I tänken; och hwad Er angår, så misstänker jag Er wara på wägen blifwa des lärjunge. Stenor beswor henne tro motsaisen. De woro då uti Zeids Trågård. På samma tid förlustade sig Chrysis på nästliggande såttet. Någon hemlig nyfikenhet, och någon slags uträkning, hwars grund han ej förmådde utleta, förde honom så oförmärkt fram at Trågården ända til muren. Man såg honom och bad honom komma in. Stenor wille hämnas öfwer den förbigångne nattens widrigheter och waken göra sig skadeslös för det han lidit uti sömnen. Han ledsagade Philosophen uti en skuggrik allé, sjelfwa wällustens arbete och boning. Någon liten oordning wittnade tillika, at hon nyligen haft där sit lägerställe. Wid denna syn kunde Philosophen ej hindra sina suckar. Han fant Stenor wärd medömkan, som ej kunde tro sig lycklig. Huru kan man tro at en dröm skulle mera öfwertygga än Zeide sjelf i sina samntag. Zeide dölgde ej på minsta sätt sin böjelse, för at öfwertygga Chrysis huru högt hon älskade Stenor, och huru mycket den drömmen som hade gjort honom högmödig, war bedrägelig och falsk. Chrysis lämnade dem förödmju-

kad,

lad, swarsjuk; förbömde de drömmar som förwillat honom, och i synnerhet det sätt hwarmed han här om blifwit öfvertygad.

Snart bemäktigade sömnen sig hans ögon, förän en ny dröm bemästrade sig hela hans själ. Han såg sig vara på en angenäm ö, hwarest alt ålydde hans wilja. Zeide deltog i hans makt och ägde des hjerta. Hon förborgade intet en gång sit ombytte i Stenors närvaro. Han klagade dåröfwer, hwilket hon beswarade med et förargteligit flatskratt. Han tröttnade ej och wågade fara ut i otidigheter. Zeide i stället för genswar kyste Chrysis. Ack! omånskliga! ropte Stenor, beröfwa mig lifwet, eller gif åtminstone befallning at man dödar mig i din åsyn. Zeide befalte honom at gå ifrån dem. Hon gifwer tecken ifrån sig. Man tog fast på Stenor; han klåds i slafwarsnas drågt; för des ögon framläggas några werktug af bedröfwelig betydelse. Han får weta at Öfwerste-Syßlan öfwer Eunuquernes är honom anförtrodd. Ack I trolöse, grymme nidingar! ropte Stenor i raseri, håldre bägges wår dödd. I det samma tog han et spjut. Zeide wil nalkas honom. Han rusar på henne och stöter det i hennes bröst. Hon faller til des fötter sölad i sin blod. Alt det öfriga förswinner för Stenors ögon. Han finner sig ännu hos Zeide, ensam med henne och under den samma löfrika gången, i hwilken han utaf fåfånga hade fört Chrysis; men Zeide är oughöriligen i Själtåget, des blod förinner. All Stenors mnda är fåfång at stadna blodet i i sin fart; förgåfwes ropar han hjelp. Zeide affomnar i hans arwar, under det hon gör honom de ömmaste förebråelser; dem han gör sig sielf, åro däremot grymma: Han wil genombåra sit hjerta, och swårdet hwarmed han är bewåpnad nekter honom sit bitråde. Det öbjer sig emot hjertat. Stenor i fullkomligt raseri födmår ej yttra sin sorg med rop: målet samlar på des läppar. Han utmattar sig med fåfånga försök, jämrar sig, waknar och ser at alt war et fluggwerk och en dröm.

Swad för et underligt öde! utropade han: min lefnad skal då altid omiskista med glädje och sorg? det samma föremålet som gör min glädje är orsaken til min sorg. Min älskarinna och min wån, det kåraste

rastte jag äger, förena sig at plåga mig. Nej! jag tror säkert at Chry-
 sis har sedt hela min sinnes-willa, hela min förtwiflan, mit raseri.
 Här om bör jag underrätta mig; och i densamma stundar han sig til
 sin Philosoph. Denna tager emot sin Stenor med et högt skratt;
 lycka til, sade han, at hafwa gått miste om den heders-syftan man
 wille gifwa dig i natt. Stenor behöfde ej mera uplysning för at ut-
 weckla denna gåtan. Hela hans galla gäst. Han swarade med het-
 ta, och Chrysis fullföljde med stolta de skämt sit tal. Jag förmärker,
 swarade Stenor, at den så kallade werldsliga wissheten ej förmår hin-
 dra deß tilbedjare från barnslig tåfånga. En dröm kan glädja Eder
 så mycket som den bedröfwar mig; Eder glädje och min sorg äro lika
 dåragtiga och wårda ålsöje. Swarföre bedröfwar du dig öfwer en så
 liten sak? frågade Chrysis honom. — Jag selar och Zeide skal snart
 öfwertygga mig om mit fel. — Ja wäl, men tag dig til wara för söl-
 jande natten — Våtom och handla upriktigt med hwarandra, fortfor
 Stenor; tilstå at wi äro hwarandra i wågen? — Det kan wäl wara
 — Jag wet häremot botemedel. — Swad är det för et medel? —
 Se här, swarade Stenor, och lade handen på wårjan. Jag förstår,
 swarade Philosophen; deita medlet tjenar altid til min fördel. Om
 jag segrar, skal du ej kunna widare motsäga mina drömmar. Wier
 igen, om du är Segerherre, så är du icke derföre befriad från plågan-
 de drömmar. Det skal tiden updaga, sade Stenor, och han började
 anfälla Chrysis, som hade satt sig i godt försvarsstånd. Håll stilla,
 roppte en röst til dem, som de uti sin iswer ej straxt kände igen. De
 wände sig om och blefwo warse den samma Subben, som wisat sig
 för dem 3 dagar förut. Swad är ert upsåt, sade han? förstod I
 mig ej annorlunda? kan man med wårjan i handen afgöra en fråga
 uti Wettenskaperna om de allmänna Sanningar, som tilhöra förstån-
 dets domstol? Här är fråga om en annan sak, sade Stenor at honom:
 jag wil förskaffa mig roliga nätter, och jag mindre oroliga dagar, til-
 lade Philosophen. Förklaren Eder sade denna wördiga mannen. De
 omtalte båda sakens sammanhang. Det war just hit jag wille hafwa
 Er, sade han til dem: Nu ören I lika sinnade; Eder tråta bewisar
 edart lika tankesätt. I bören tillika weta, at jag är Herren öfwer
 drömmar, och at de drömmar I haft äro mit wärk, De hafwa up-
 wäckt

Stenors svartsjuka emot Chrysis, hwars lycka bestod blott i inbillning. Det gifwer tilkänna at lyckan åtminstone till en del härleder sig i från själen. Chrysis war äfwen svartsjuk på Stenor, hwars lycka war endast sinlig: det bewisar at själen intet tilfredsställer alla våra begär. Ack! sade de, denna kundskapen är öf nog dyr: hon köpes med förlusten af vårt lugn. Drömmarnes Herre lofwade då sit gynnande och höll ord. Stenor såg sig äfwen så ömt bemött utaf Zeide uti drömmen, som då han waken dog i des armar. Chrysis drömde at en annan skönhet älskade honom, som fant uti hans kärlek hela sin lycka, han hade samma känningar och blef så lycklig at få sanna sin dröm. Båda två kommo öfwerens angående lyckalighetens art, och det som wida öfwergår en torr kundskap, så kände båda två hwari lyckaligheten bestod, i det de bägge ägde henne uti kärlekens sköte.

Äktenskaps - Contract *).

Trulls, som gifte bort sin Lona,
 Sade til sin Måg: „Du Pär!
 „Om du wil min Dotter skona,
 „Gör hwar natt jag dig förår
 „Bästa Ko jag har i stallet.
 Fritt sa Pär: Jag är ej brå,
 Blott at Lona i det fallet
 Hjertligt älskar mig ändå.

Första morgon Trulls anländer
 Til vårt nyh hopgista Par,
 Och en Ko til Pälle sänder,
 Som den natten sedig war.
 Åter kom han andra dagen:
 Pälle fick ock än en Ko.
 „Wäl, sad Swärfarn, denna lagen
 Skal snart rikta Edert Bo.

Pälle

Pälle somnar tredje qvällen,
 Sova förut 2 gånger stekt.
 Lona wändas under fällen:
 Suckar hemligt alt för et;
 Slutlig Pär ur Gdinnen wäcker:
 „Hör du! sade hon, jag tror,
 „Alt wårt foder knappast räcker
 „Til at föda twänne kor.

Min Herre!

Jag är en fattig Fältwäbel, som under sista Kriget för mit wälsför-
 hållande och tre swära blessurer, wårt befördrad til Fdrare ifrån
 Corporal. Min upfostran har altså icke varit sådan, at jag kunnat
 lära Fransyska Språket i min ungdom. Men som det nya Regle-
 mentet består af så många Franska ord och termer, at många som
 sått lära mer än jag, det dock icke förstår. så måste jag be min Her-
 re, som nu såges befatta sig med Böckers tryckande, at han wille af
 ömhet och medlidande för mig och mina fattiga likar, uplägga och til
 Trycket befordra en Glosbok eller Orda-Register, som förswänskar al-
 la sådane Franska ord, så at wi dem förstå, det wi gärna wilska, så
 wäl för tjenstens skull, som för vår egen skull, på det wi måtte wa-
 ra något säkre om våra syflor och pensions-rätt, den jag nu redan
 i 27 år betalt afgift före. Men för all ting låt denna Ordabok få
 et så litet format, så at det jämte Reglementerne kan få rum i wä-
 ra små fickor, och at det oförmärkt kan hållas i handen under exer-
 cerandet, til hjulpreda wid okända commando ord. Om min Herre
 icke wil befatta sig härmed, så torde dock någon annan människowän
 åtaga sig den mödan emot betalning för hwårt exemplar, om Min
 Herre allenast wille gifwa anledning dertil i sit Dagblad *)

Barne Kulla — — —

P. Frimodig.

Sält.

*) Ja Herr Fältwäbel, om Ni wil gå i förlag för tryck och papper, ehuru jag
 varit länge ur tjänsten — Dock arbetas och trycks som bäst på et Fransyskt
 Lexicon, som skal tillifa förklara alla slöjde- och konstord. Utgifw.

Fält: Poësie *).

G lück zu Ihr Tappren Helde!
Glück zu du Martis Sohn!
Zum Krieg im Friedens felde
Bestraht von Sieger-Cron,
Muß nie mahls die bravuren
Der Cæsars, Ali Bej!
Die Marchen undt die Touren!
Undt alt daß Schiferej!
Muß niemahls die versuchen
Ein solcher schade thun
Daß jemand darf zu bruchen
Den minerallche Brun.

A n n o n c e.

De meddelade Handlingarna ifrån Jönköping, rörande en viss
Proceß för några år sedan, skola ligga i förwar til dess vidare på-
minnelse kommer.

Utgifw.

*) Insändt ifrån Puvrehielm och upletat utur hans Tyska Journaler, hållna wid
Cazenellenbogiske Regementet.

N:o 41 utkommer den 31 Maji.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe.

Dag = Bladet:
Wälsignade Tryck = Friheten.

Andra Stäcken,

N:o 41.

Stockholm den 31 Maji 1782.

Til Utgifwaren af den så kallade: Wälsignade Tryckfriheten med
et Project.

Min Herre! den som råddjer en ny och ouptagen närings = wäg, den
bereder i sin mån sina Landsmäns lycka.

Brist på tillfällen at föda sig, är första ordsaken til den sjelfwilla-
ga Landsflykt, som är drägeligare än swält och armod i sit eget Län-
dernesland.

Äf en så ståtelig ingreß Min Herre! bär Ni löfwa Er något
stort; men beklageligen, jag har intet annat än et Project at meddela
Er, och Ni wet at alla förslagsmakare nyttja gärna den swullna och
upblåsta stylen lika som deras räkningar, öfwerstag och Calculer gär-
na slutas, NB. på papperet, med millioner och milliarder.

Mit förslag är dock icke det sämsta, fast det är nog inkränkt:
det är wäl en ny uppgift til en ny närings-gren; men som dock icke gär-
na kan nyttjas mer än af en enda på en gång med någon förman, den
tyckes således wara något monopolisk; men det kommer deraf at ut-
öfningen fordrar et så särskilt snille, en så sin kannedom af männi-
skan, af händelserna, deras sammanhang och driffjädrar, som närma-
re kan intagas, då man examinerar sjelfwa projectet.

Litet tålamod! en Project = Makare går intet så framstupa på sa-
ken. Edra omständigheter äro ömmande utom för Barbarer: och min
affigt med denna uppgift är at bli edra inkomster och Er wälmåga.
Nyttan deraf som äfwer fordrade sin särskilta afhanöling, är et äm-
ne som jag önskade framdeles måtte förtjena at komma under er egen
penna.

Min

Min Herre! det är ingen ting swårare när jag nu skrider til min upgift, än at dölja min egen affikt. Afwen denna mänskliga swagheten widhänger mit Project, såsom et bewis at det är äkta i sit slag.

Edra Correlpondenter och Insändare hafwa någon gång gifwit oss några afmålningar och taffor på okände personers kända drag. Dessa Cabinets-stycken älskas wäl af Allmänheten; men ofta kan det hända at Originalen, som aldrig existerar annorstädes än i deras imagination och som varit dem obekant, känner igen sig sjelf, och för at innom sig slippa sin egen application, gärna skulle betala at undgå deras pensel.

Jag har wäl intet stort at förebrå mig, men så ser jag likwäl hållt at hwarcken blifwa slickad eller stungen, och at dershöfde så afbräda mig hos Er med någon slags skuld för min fri och säkerhet i det målet.

Deri torde flera med mig instämma, och deri består mit nya förslag til en ny näringsgren för Er.

Ni känner wäl sagan om Råringen, som hade satt twänne ljus för hin Håles bild, på hwilken hon i hastighet icke dragit tänkta, då sådant af en Präst förebräddes henne, redde hon sig derifrån tåmligen wäl med den sanningen: at det alltid är godt at hafwa en wän, man wet intet hwart man stadnar. Tillämpningen blir wäl något tung, men jag påstår, at ingen estertänksam skal deri finna något lastbart, at Ni lefwer för det andra må lefwa, eller naivare sagt lefwa och lefwa låta. En wiss Aretin hade fordom på samma sätt de största Herrar under sin beskattning, det berättas at en Konung, som genom falsk manoeuvre med sin Armé förlorat et fältslag, slickat honom 100 Ducater, för at i sina tidningar icke omnämna hans olycka: då han swarat at det war nog ringa Summa för et så stort fel Kungen wid det tilfalle begått. Om Ni blott skulle få en Ducat för flyglarnas förbytning på en Pluton i fredlig tid. — Säg —

Jag wil undwika all widlöftighet, och för at börja detta för Er nya näringsfång; så tillåt at jag härjämte får sånda Prænumeration för 100 Exemplar af Wälsignade Tryckfriheten med förbehåll af Er granlagenhet, granskning och försigtighet wid alla anfall, alla Satirer och alla försök af edra kitsliga Correlpondenter och Insändare. Flera torde följa et så wackert efterdöme, som jag försäkrar systar endast på at understödja den behöfwande.

Sibi Conscijs.

Herr

Herr Sibi Consciens.

Jag tackar för er godhet, och jag ser redan Perus skatter i min wind, i fall ert förslag kunde practiceras, men förlåt mig, måtte intet detta liknar äfwen alla andra stora förslager deri, at det ramlar wid et rätt granskande, eller om det aldrig sker, åtminstone ramlar då det skal verkställas — Wäl, at jag tar de 100 R:dr. at jag lofwar aldrig införa hwad jag kunde begripa skulle angå Herr Sibi Consciens til heder eller last; men huru mycket kan det wara? hwem äger en sådan känedom om sin nästa? det blir då nödwändigt at formera förteckning på alla swaga ställen Ni kunde frukta wara exponerade för anfall, och hwilken jag skulle rådfråga wid hwart enda Insändt. Då menniskan, liksom en jordwall ärligen antingen höjs eller sänks, tillväxer eller aftager: med et ord: är ombytlig, så skulle ock lefwernebeskrifningen hwarannan dag ändras — Utter hwilken möda! men pönera Projectet duger, war Aretins industrie wacker? — Jag wet om Alger ej råswade skulle Alger swälta ihjäl, men jag wet tillika, at en som aldrig haft något då han hade alt, kan ock wara utan alt då han har intet — och ändteligen Herr Consciens! hwad inbillningar! ibland millioner människor, som frukta äfkan, är det kan hända en enda hon träffar, och ges här större bewis på falska uttydningar än äfwen i mit Dagblad. I N:o 24 förklarar en Anonym igenom et bref til Utgifswaren, Önskingarna eller det Arabiska Fragmentet i N:o 21 och 22 för en chiffré på Sabbatsbergs Fattighus, Brunshus och Bruns-Balletter, Lycka, at Insändaren sagt hwar han tagit det, och jag således öfwerlygade min uträknare i en liten not om des misräkning. Sat Sapienti.

Utgifswaren. 2

Avertissement.

Den wackra ärstiden är inne, jag menar wären, i all sin skrud: skulle det intet wara wedertwäckande at få den målad? Mina Läsare låra medge mig at Naturen är et Original, som på tusende sätt kan copieras. Om Måndag, eller den 3 Junii utkommer då i N:o 42 och 43 Wären, Poem, insändt, som, om jag ej bedrager mig, har flera wackra ställen för alla dem som äga känsla och smak. Då detta

är gifwit, borde wäl oplagan bli stor, men en annan orsak förbjuder det. Så witttra och wälmående wi i allmänhet äro i Sverige, så starka hushållare äro wi också, oaktadt wi fått K:drs räkningen, oaktadt alla löner, alla sportler äro fördubblade, och utan at marktgång mig wetherligen är satt på witterhet, så ha läsare, köpare, eller hwen som hållt gjort den så fast, nämligen: 1 §. Arket, det måtte då wara en Swenskt Montesquieu eller en salig Brunkman som skrifwer, en timas foster eller flera månaders arbeten. Du! som tror at detta är billigt, sätt dig ner och skrif 250 verker af ordning och tankar, så se om du tycker at det ej förtjenar betalas med 2 §. Just så mycket kostar också Måndags-Arket. Då förbindelser eller Prænumerationer-Sedlar äro heliga, så angår detta priset ej andra än köpare, och för dem är ej oplagan större än 15 exemplar i fall här skulle finnas 15 så elaka hushållare.

N:o 42 och 43 utkomma den 3 Junii.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe.

Dag = Bladet:
Balsignade Tryck = Friheten.

Andra Skåcken,

N:o 42 och 43.

Stockholm den 3 Junii 1782.

*Sans repondre aux Censeurs, car c'est chose infinie.
Voyons si dans mes vers je l'aurai rajeunie.*

DE LA FONTAINE.

WÄREN, Poem.

Natur! det är åt dig, jag helgar denna sång,
Ät dig! hwars strödda prakt mig tjust så mången gång.
Då du uti min själ de känslor welat gjuta,
Som mig förmåga gett at ömma och at njuta,
Då hwarje ögnablick du werldens lycka gör,
Et tackfamt wördnads lof du billigt fordra bör.
Här wägar jag för dig det oskulds-offer bära
Som skildra skal din magt, din sällhet och din åra
Betagen af det blåß mit rörda öga ser,
Jag endast här åt dig, din egen målning ger.
— Men, låna mig din hjälp, gif mig din eld, din anda,
Min Pensel listig gör och mina färgor blanda,
Gif mig Apelles hand, gif mig Orphæi röst,
Föredubbla känslans eld uti mit ömma bröst.
Doch när du wilja gedt så har jag skal at fråga
Om jag ej wärdig är en stråle af din låga?
Om jag ej har förtjent en skymt af dit behag
Då jag dig teckna tänkt i dina egna drag?

Den bistra wintrens köld, hwars drifwor jorden hölgde,
Hwars tunga skvars natt den glada Solen dölgde,
Man ser från våra fält wid Wärens ankomst fly,
Doch längst til glömskans wrå wid Nordens fjällar fly.

De

De stela isars berg ifrån hvarandra wälta
 Men deras hårda swall til strida floder smälta,
 Det sålt som Bores drägt i snöhwit stępnad bar
 Sin prägt, sin fordna glans, sin fågring återtar.
 Men jordens frusna barm ses ur sin dwala wäckas
 De bistra stormars ras och isfena anfall stäckas,
 Det taf, hwars hala glas har böljans yta täckt
 Förtåres efter hand af Sunnans sakta fläck.
 Af snälla windars kräft de fasta isband lösas,
 Emot en stenig strand de spridda flakar krossas,
 Och böljan i sit lugn i frihet återbragt,
 Fördubblar i sit stöd en ljusnad Himmels prägt.
 Från Horizontens rymd, där åter börjar dagas
 De mörka dimmars flör utaf Zephiren jagas,
 En ny och klarnad dag naturen lyser opp,
 Som målar hennes lif och lifswar hennes hopp.
 Kring glada ångars sålt ses wårens floder strömma
 Och i en stilla sjö de ljumma böljor tömma,
 Wid själlets branta rygg man täta forssar ser
 Som med en stummig fart åt dalen störta ner,
 An med et sagtat lopp de sig i bugter slingra,
 An wäxa, löpa hop, och än sig åter slingra,
 Alt motstånd brytes kull af deras strida swall
 Och med et fraggit dån ger nejden återfall.

Med strödda purpurmåln det högda hwalfwet prälar,
 Och låga kullars mängd med lånta färgor målar,
 Uppå den blanka ban ses Solens warma klot,
 Som delar saft och wårt åt spåda plantans rot.
 På Himlafästets rymd den ljusa eldglob blänker,
 Som kring Naturens widd en strålig wärma sänker,
 An höljd af ljusa moln den skymmes för war syn
 An med fördubblad glans den tindrar fram ur skyn.
 Af gröna manteln höljd förskönas jordens yta
 Då ur dess mörka barm de spåda gråsen bryta,

Naturen glad och fri sin fågring återfår
Och nöjets Guda-kraft i allas hjertan rår.

Nu skjelar tusendtals utur sit ursprung stieka;
Af Solens wärminings-kraft de slutna knoppar spricka
Och blomman, lifwad opp af ljumma droppars bad,
Står frodig, växer til, och breder sina blad.
An utur myllans djup de prydda blomstren hbjas
An för Zephirens fläckt de späda stammar bjas,
Och glädjens sälla Gud ses råda kring den trakt
Der ögat wisse får bland spridda fårgors prakt.
Kring Floras blomsterrått den yra fjårila swingar,
An med sin lätta flygt han luftens delar twingar,
An i sin yra fart wid mörka dalens brådd
Han fladdrar litet wild kring mjuka rosors bådd.
An från Narcissens blad han lätta kofan tager
Och i Zerkosens famn des sötmas förstling drager;
An i sin yrsla förd af känslor och begär
Med matta wingar sänkt en liljas sköte tår.
Ren ser man wärens präal kring alla nejder sträckas
Och ren med tåta löf de glesa skogar täckas,
Den höga Cederns topp igenom mälmen står
Och strömmars klara djup des stälta bildning bår.
En lufflig ångas dunst kring dessa parker andas
Och fjåderfårens sång med löfwens susning blandas;
Den fria fogelflock som glädjen fått i arf
Förkunnar nöjets stund och känslans tidehwarf.
De hoptals swärma fram kring Almens hwålfda grenar
Dår Trasten sina slag med Lårkans drill förenar,
Som ån med dallrig flygt man up wid Himlen ser,
Och ån lil pilens fart til marken ljunger ner.
Det lätta luftens folk man ser i spridda flockar
Dår honan öm och får sin glada ålskling lockar,
Den eld som wåren tåndt och själen luffligt rör
Förstöttnar deras lif och deras lyckta gör.

Vid dagens första rand de utan omsorg vakna,
 De äga ingen ting, men ingen ting de sakna
 Med kärlek och med säng förnödes deras dag
 De lyda känslans bud — Uck! hvilken wacker lag!
 I raka Aspens stam de runda nästet bygga
 Ut sig för wädrets ras innom dess yta trygga,
 Görenta i begär, i smhet och i säng.
 Uck sälla hjonelag! och sälla på en gång!
 Kom menska! lär dig här at lika lycklig wara
 At froða ledsnans ol, och dina tårar spara.

Men nu kring alla fält man ser en idog tropp,
 Som morgonrådnans sken och ankomst lifwat opp.
 Den trefna landtman, han ur lugna hyddan hastar
 Och dragarns styfwa hals med spända oket lastar,
 Han skyndar nögd och glad til sina åkerfält
 Där Ceres milda hand sit rika altar ståldt.
 Et skarpt, et äggat järn ses jorden genombåra
 Och med sin hwåsta bil dess gröna yta såra,
 Som brutna tufwans stöt i tunna stiftwor skar
 Och kring et dikat fält den djupa ränder drar.
 An med en senig arm ses åbon plogen wrida
 Och an sit glada hopp i mörka fåran sprida,
 Kring sträckta åkrars ban man strödda kornet ser,
 Som af en taggig harf i myllan sänkes ner,
 At där förnyad kraft, förnyad tilwårt njuta;
 Snart ses ur jordens barm dess gröna telning stjuta,
 Som höjes mer och mer af Solens wårminnings - kraft
 Och lif och styrka får af rotens närings - saft.
 An ses en bördig sky bestänka åkerens stöte,
 An styr dess dåfna flor wid Solens blida möte,
 Och bygdens sälla folk i hopp och glädje ser
 Den lön, naturens hand at deras möda ger.
 Et blandat glädje - sorl, som går från alla munnar
 Hörs tolka bygdens frögd och wårens lof förkunnar

Det gälla jägar-horn från berg och kullar hörs
 Hvars brutna återfall kring närmsta slätter förs.
 Vid höga klippans brant där Ekens stammar rotas
 Och där des skarpa fot af ängens sluttning motas
 Hvars omkrets badas jämt utaf en sagta å,
 Man trefna hjordar ser i frodigt bete gå.
 Där hörs i wilda dån en ilsken boskap ryta,
 An späda lamm i dans, som freden aldrig bryta
 Och än Herdinnors röst i ofkulds läckra drag,
 Som lofwa glädjens Gud med enfald och behag.

Hör nu — i Fauni lund de stråfwa lurar stalla
 En fringspridd jägar-flocl til rof och byte kalla,
 Och straxt en samlad hop med döden i des spår
 Mot skogens rädda djur i mordiskt anslag går.
 I kår och mörka snår förgäfves hjorten dölijes,
 Af arghets illskna band han sökes och förföljes,
 Förvirrad och försträmd han alt med bäfwan styr
 Och i förtwifadt språng kring alla rymder flyr.
 Men motad i sin fart af bistra hundars skara
 Han ifrigt bjuder til sin frihet at förswara,
 En, trofjad af des slag til marken störtar ner,
 En annan af des horn man ymkligt ristad ser.
 I raseri och hämd des rädsla sig förbyter,
 Han trotsar farans hot och alla motstånd bryter,
 Men fåfångt är des hopp, och frugtlost är des mod
 Han snart sin bane får af grymma Jägarns lod.
 Ren från det blanka stål ses dödens låga ljunga
 Straxt djuret dignar ner, des lifsång Bergen sjunga.
 Det fälda offret ren af dödens skuggor höljes,
 Och tuswans gröna drägt af blodets forfar följes.
 Alt så med dubbla mord sin wundna fördel öka,
 Man Jägarn hastar ser at nya offer söka,
 Förgäfves Tallens högd tycks trotsa kulans lopp
 Där Eldren tolka hörs sin kärlek och sit hopp.

Då han som bäst på lek, på ro och nöjen tänker;
 Et skarpt och hårdat järn som död och lågor stänker
 Des ofskuld och des lugn, des glada sång förstår,
 Han tumlar från sin högd, han tystnar och han döbr.
 Förnögd des baneman sit rof på ryggen kastar,
 Och uti stora steg til slätten återhastar,
 Dit bygdens tåcka folk sig manngrant samlat hop.
 Ut fra Wärens fest i dans och frögderop.
 En liflig ungdoms eld i allas hjertan brinner,
 Man blott naturens drag och enkla enfald finner,
 Här unga Herden ses wid sin Herdinnas bröst
 Sin lyra stämma hop med hennes lina röst.
 Ut wänskap, dygd och tro i unga hjertan föda
 De anse för sin pligt, och för sin lifswa möda
 Här qwäfs ej själens eld af reglors föreskrift
 De tro en mild natur och lyda kånstors drift.
 De aldrig dölja lärt en dyr, en helig låga,
 Som deras Himmel gör och deras lyckas råga.

Men ack! uppå en tid som glädjen helgas bör,
 Den tid naturens röst til ömma intryck rör,
 Hörs då och wapnebrak kring jordens rymder wäckas;
 De skrånnda Herdar fly, de håpna och förskräckas;
 Då kring det blomsterfält som deras fristad war,
 Som Floras rika stätt och wärens förstling bar.
 En grym och bister Troupe i ordning sig utbreder,
 Som stötar ordningslöst och följer krigets seder.
 Förgäfves åbons swett har lockat skörden opp,
 Som war des framtids tröst, des lycka och des hopp,
 Det präal, den gröna duk, som jorden öfvertäckte,
 Som själens kånstor drog och glädjens aning wäckte
 Förtrampas och förstöres af denna wilda hop
 Och lustens rymd blir fylld af idel klagorop.
 Med et tyranniskt bröst som andas skräck och fasa
 Där lustar utan hof med otamd styrka rosa,

En Tiger rusar fram uti sit Sivermod,
 Ut två en mordisk hand i usla likars blod.
 Af falska årans hand han får en blodig lager,
 Som tjuvar des begår, men dörar och bedrager,
 Och fast i nöjen sänkt, han söker ro och tröst,
 Så råder där lifwål en tomhet i hans bröst.
 Behag och nöjen fly, de rysa wid des möte
 Han känner ångerns järn uti sit tårda stöte.
 Naturen, den förstörs af krigets wreda Gud
 Och suckar i sit fall wid jämna falskors ljud.

Nu i en dystert parck de blanka hyor smälla,
 Som sära Fallens rot och Fallens grenar fälla.
 Förgåfwes ekens stam wil motstå bilans hot.
 Han swigtar, rasar ner ifrån en stympad rot.
 Där Åges blanka ban kring strandens rymder samnar
 Hörs hamrars tåta slag uti de lungna hamnar,
 På böljans silfverrygg de spända segel gå,
 Ut hämta Perus guld, och Indiens skatter få.
 Hur grymt! at på en tid då alla nöjen lifwas,
 Då endast glädje, frögd och lekar borde gifwas
 Man mänskors blinda hop uti sin yrsla ser,
 Som ej wårdera lårt den skatt Naturen ger.
 Förgåfwes wårens pragt den rena wållnst skänker,
 Som själen i en öm och ädel tjuusning sänker,
 Och nöjets glada tropp, som följer wårens spår
 Ej deras känslor röe, ej deras dyckan får,
 I dörar! som ej lårt at nyttja glädjens dagar!
 Er blindhet smärtar mig, er dårskap jag beflagar.

Du känslans ljuswa tid! du all min ofkulds wår!
 Du bår en liffig bild af wåra ungdoms år.
 Då jordens stela barm af wintrens grymhet lider
 Du glädjens Guda-kraft kring werldens rymder sprider,
 Man nöjen och behag i dina fotspår ser,

Då

Och menskans qvalda bröst du lif och hälsa ger.
 Vår ungdom, glad och fri för oss en framtid målar,
 Svans bildning lysas upp af hoppets glada strålar,
 På känslans ljuswa stig den lyckligt förer oss
 Och lyser våra steg med smickrans Guda-bloss.
 Den lifsvets hårda väg med glädjens blomster täcker,
 Begärfernas mängd i unga hjertan väcker,
 Allt skimrar för vår syn i nöjens lånta hamn
 Där röd man sänker sig i deras mjuka samn.
 Men snart med tidens ström de lugna dagar flykta,
 Vår ungdom afsted tar och våra lekar lyckta;
 Man hinner ålderns höst, man lifsvets börda drar,
 Och fordna nöjens dröm man blott i minnet har.

Du vår! du ungdoms-tid! som danen nöjets dagar.
 Hvi värlas ert behag af wanflighetens lagar?
 Alet! hvarför hasten i utur vår åsyn bort?
 Hvi är Er sällhets-högd, er glada ro så kort?
 Och när man åger er, hvi vet man ej värdera
 Den lycka, som man har, och som ej kommer mera?
 Af yra lustar ledd man endast njuta vil,
 Och tror at lek och frögd skal ewigt räcka til.
 Men snart man ur sin dröm och ljuswa dwala waknar,
 Man letar efter Er, man edra nöjen saknar,
 Man klandrar ödets lag, man råder all sin brist
 Och känner glädjen först, när man dess söttma mist.

Dag - Bladet:
Wälsignade Tryck - Friheten.

Andra Skäcken,

N:o 44.

Stockholm den 5 Junii 1782.

Örnen och Foglarna,
Sabel dedicerad *) til Herrarna Sibi Conscii.

Foglarna samlade wid et allmänt möte, woro delta i partier och i bland annat anmälte de för Jupiter, at Staten skakades igenom arg-
het och förståda misshöjen, at wisä Cerberer i deras slägte, satiri-
cerade och tadlade ända ifrån deras Ambetsmän och deras göromål
til och med de minsta, de anhöllo då som en nåd at få förswara sig
och wedertägga et så förskräckeligt ofog som kunde leda til intet min-
dre än hela naturens undergång. Jupiter för rättwis at neka under-
sökning, samtycker och Constituerar Örnen til Præsident i den Dom-
stoln som sattes öfwer denna Rikssak.

Skatan som hade mycken Credit och mycken myndighet anmäler
sig först, „Respective Domstolen wet säger hon, huru jag är en fiend-
de til alt fiaskande, flygande och onödigt prat; det är wisä talträng-
da Foglar såges af Satiren, som just äro betalta at förnuftet skal
tiga, och som genom deras ewiga sawättrande kommit i trootts af alt
til rang och pengar. Det är klart at ingen annan menas än jag, och
Herr Præsidenten tillika med Alleflorererna wetä icke des mindre, at
jag har ingen annan at tacka för min upkomst än mit stora förstånd
och mina djupa insigter; det är mina Rådslag som uppehålla Fogel-
Riket; och Skat Familjen har altid warit posé och alswarsam.

Höken framträdde, Hans sagtmodiga rättwisä och dygdiga själ tälde
ingen osörrätt. „At det fins Roffoglar, anförer han til Protocols, wil
jag

*) Insendt, Öfwersättning.